

VECKOBLADET

Nr 8 i webbform

080307

The 1932 Soviet poster dedicated to the 8th of March holiday.

Internationella kvinnodagen

Den 8:e mars är det den Internationella kvinnodagen och en rad aktiviteter kommer att anordnas i Lund och i Malmö.

Schemat för dagen ser ut som följer: **13.00 Demonstration på Stortorget.** Tal av bland andra Carolina Lindqvist, förbundsordförande, VSF

15.00 Fördrag om kvinnliga flyktingar i Afrika, Medeltidssalen, Folkets Hus

15.45 Föredrag om studenter och jämställdhet, Medeltidssalen, Folkets Hus

16.00 Föredrag av Irakiska kvinnoföreningen, Järnåkraskolan

19.00 Bio på Kino "Bang och Världshistorien" 75, minuter, inträde 40 kr

23.00 "Ta natten tillbaka" Separatistisk demonstration, Möllevångstorget i Malmö

Protester mot det utbredda kvinnovåldet i Irak

I dagens Irak riskerar kvinnor att dagligen bli skändade, våldtagna, mördade. De senaste månaderna har enbart i staden Basra i södra Irak minst hundra kvinnor hittats mördade. Vi i det irakiska kvinnoförbundet vill nu skapa opinion mot dessa barbariska och omänskliga handlingar. Hjälp oss hjälpa de irakiska kvinnorna ur dagens tragiska verklighet.

Som ett led i kampen för rättvisa, jämlikhet och för rätten att leva anordnar Irakiska Kvinnoförbundet ett **Opinionsmöte för Iraks utsatta kvinnor, lördagen den 8 mars kl 16 på Järnåkraskolan**

Seminarier, demonstration och fest på kvinnodagen

Vänsterpartiet och Ung Vänster i Malmö bjuder in till en seminariedag på 8 mars, Ungdomens Hus norra skolgatan 10B. I samband med firandet av Internationella Kvinnodagen anordnas en seminariedag bestående av fyra seminarier och aktiviteter kring aktuella feministiska frågor.

Alla är välkomna!

Seminarier

Sal 1 13.00-14.45. *Evelina Sinisalo, Ung Vänster*, håller ett pass i Feministiskt självförsvar. Där kan man dels prova på feministiskt självförsvar, dels diskutera principerna som ligger bakom behovet av ett sådant pass. De roller som vi iklär oss i hotfulla situationer samt hur man kan förebygga det. Mäns våld mot kvinnor och vilka mönster det finns där kring.

Sal 1 15.15-17., *Linnea Nilsson, CMS (Centrum för Marxistiska Samhällsstudier)*, skakar åter liv i pigdebatten. Nu när borgarna har tagit makten blir det tydligt att det som Vänsterpartiet har varnat för i samband med hushållsnära tjänster nu förverkligas. Kvinnor förpassas åter till hushållsarbete medan de välbeställda utnyttjar denna förkastliga maktstruktur tack vare statliga subventioner. Vilka är det som anlitar och vilka anlitas? Är det en sådant samhälle vi vill leva i?

Sal 2 13-14.45, *Marianne Berg, Vänsterpartiets riksdagskvinna*, diskuterar arbetsmarknad och hur borgarnas politik försämrar kvinnors möjligheter däri. Försämringarna av A-kassan är ett sådant exempel. Eftersom kvinnor i regel arbetar i mindre utsträckning samt tjänar sämre än deras manliga kollegor drabbas vi på ett hårdare och mer konkret sätt. I det land som gör anspråk

på att vara bland de mest jämställda i världen är det verkligen dags att ifrågasätta hur man kan förpassa kvinnor till arbetsmarknadens periferi.

Sal 2 15.15-17, *Sanna Lundberg, doktorand i sociologi*, kommer för att diskutera familjepolitik. Allt färre familjer kan idag sägas vara "kärnfamiljer". Ändå bygger vårt samhällssystem på en gammaldags familjestruktur med mannen i centrum som familjeförsörjare och kvinnan i periferin som omhändertagande. Äktenskapsbalken är föråldrad till sin struktur och sitt väsen. Hur kan man agera för att öka acceptansen för andra former av äktenskap än den mellan man och kvinna?

Demonstrationen samlas kl 18.00 på Gustav Adolfs torg.

Efter demonstrationen är det **fest med uppträdande** på Bodoni, Bergsgatan 20, uppträder gör bland annat Miss Mimi & the Mysticals

Årsmöte i FI-Lund

Tid: 2 april kl 18,30

Plats: Skatteskrapan, ABFs lokaler Järnåkravägen 3A, 9 våningen

Maila fi-lund@hotmail.com om du vill komma, så skickar vi portkoden

Agenda kommer att publiceras på hemsidan www.femi.se (välj Skåne och Lund) Motioner skall vara styrelsen tillhanda senast 18 mars, skicka till fi-lund@hotmail.com

Malin Olin, för Fi-Lund

Givande Kuba-debatt på DV:s årsmöte

Det var fullsatt i Demokratisk vänsters nya lokal på Magle Lilla Kyrkogata 2 vid partiets årsmöte den 3 mars.

Elsa Grip och Bertil Egerö inledde med en aktuell Kubarapport i ord och bild som uppskattades av de många närvarande Kuba-resenärerna, gamla som nya och framtida. En initierad diskussion om ekonomi, sjukvård och social välfärd följde på den faktarika föreläsningen.

En stor del av diskussionen kretsade kring Kubas dubbla ekonomi med peson och de så

kallade konvertiblerna som poler. Konvertibelvalutan motsvarar dollarn och används i den blomstrande turistindustrin. Peson är Kubas betalningsmedel för statsanställda som lärare och läkare. På grund av inflationen är dessa löner mycket låga. Därför pågår en flykt till konvertibelekonomin. Lärare sadlar om och blir guider.

Problemet är välkänt och måste lösas. Alla var ense om att den information som kommer från Svensk-kubanska föreningen utgör ett problem eftersom den är så ensidigt propagandistisk.

Elsa Grip påpekade att Kuba är ett land med en ekologiskt hållbar ekonomi. Det kubanska "fotavtrycket" motsvarar vad som långsiktigt är den kubanska befolkningens andel av jordens resurser. Detta glädde många.

En tvivlare intill mig viskade: men om ekonomin växer, som vi väl önskar, hur går det då med hållbarheten? En annan tilla: Enbart våra kubaflygningar lämnar nog ett större fotavtryck än befolkningen i en medelstor kubansk stad?

Därefter vidtog årsmötets formalia. En diger verksamhetsberättelse lades med godkännande till handlingarna tillsammans med en gedigen ekonomisk berättelse. En uppslagsrik verksamhetsplan antogs och ett diskussionsutkast till partiprogram presenterades.

Utöver den intensiva kommunala verksamheten arbetar Demokratisk Vänster för att bygga upp ett regionalt, nationellt och internationellt nätverk kring den allt angelägnare rödgröna politiken.

Ulf Nymark omvaldes till ordförande. Monica Bondesson, Sven-Bertil Persson, Cecilia Salemark och Martin Stensson omvaldes till styrelsen. Till ny ordinarie ledamot valdes Lars Åke Henningsson. Suppleanter blev Elsa Grip och Gunnar Stensson.

Gunnar Stensson

Fidels avskedsbrev

Kära fosterlandsvänner

I fredags, 15 februari, lovade jag att i nästa krönika ta upp ett tema som intresserar många av er. Nu blir det i form av ett budskap.

Det har blivit dags att nominera och välja ledamöter till Statsrådet, dess ordförande, vice ordföranden och sekreterare.

Jag har innehaft det hedersamma uppdraget att vara dess ordförande under många år. Den 15

februari 1976 antogs den socialistiska grundlagen genom fri, direkt och hemlig folkomröstning av mer än 95 % av väljarna. Den första nationalförsamlingen konstituerade sig den 2 december samma år och valde ledamöter och ordförande till Statsrådet. Tidigare hade jag varit premiärminister under nästan 18 år. Hela tiden har jag haft de befogenheter som behövts för att med överväldigande folkligt stöd fortsätta det revolutionära samhällsbygget.

Med kännedom om mitt kritiska hälsotillstånd har många i utlandet dragit slutsatsen, att mitt tillfälliga överlämnande 31 juli 2006 av mitt ansvar som ordförande i Statsrådet till förste vice ordföranden Raul Castro Ruz, var slutgiltigt. Raul själv, som dessutom i egen kraft är försvarsminister, och de andra kamraterna i partiledningen och regeringen ville inte se mig avskild från mitt uppdrag trots min dåliga hälsa.

Mitt läge var besvärande inför en fiende som har gjort allt som tänkas kan för att göra sig kvitt mig och jag gillade inte alls att behöva tillfredsställa honom.

Lite senare återfick jag full kontroll över min tankeförmåga och kunde läsa och skriva mycket under den påtvingade vilan. Jag fick kraft nog att skriva timmar i sträck mellan rehabilitering och återhämtning. Sunt förnuft gav vid handen att detta kunde jag göra. Å andra sidan var jag alltid noga med att undvika att skapa illusioner när det gäller mitt hälsotillstånd, så att en försämring inte skulle innebära traumatiska nyheter för folket mitt under kampen. Min viktigaste uppgift efter alla dessa år av kamp var att förbereda alla psykologiskt och politiskt för min frånvaro. Jag försummade aldrig att påpeka att det handlade om en återhämtning "inte utan risk".

Jag har alltid velat uppfylla min plikt till sista andetaget. Det är vad jag kan erbjuda. Till mina allra käraste fosterlandsvänner, som för några dagar sedan visade mig den enorma äran att välja mig till parlamentet, där viktiga beslut måste fattas för vår revolutions framtid, vill jag säga att jag varken eftertraktar eller accepterar – jag upprepar – varken eftertraktar eller accepterar uppdraget som ordförande i Statsrådet eller som överbefälhavare.

I korta brev till Randy Alonso, programledare för kubanska televisionens Mesa Redonda, som jag bad honom sprida, lade jag diskret in delar av det budskap jag nu skriver, utan att delge honom min avsikt. Jag hade förtroende för Randy för jag lärde känna honom väl när han var student på journalisthögskolan. Jag hade då möten nästa vända vecka med företrädare för studenterna från landsorten i biblioteket i Kohly-byggnaden där de bodde. Idag är hela landet ett enormt universitet.

Några meningar från brevet till Randy 17 december 2007: "Det är min djupaste övertygelse att svaren på de aktuella problemen i det kubanska samhället, som har en genomsnittlig utbildningsnivå på 12 år, nästan en miljon universitetsutbildade och där alla medborgare utan åtskillnad har möjlighet att studera, kräver fler svarsalternativ för varje konkret problem än vad som finns på ett schackbräde. Inte minsta detalj kan försummas. Det handlar inte om att hitta någon enkel utväg utan om att människans intelligens i ett revolutionärt samhälle måste råda över hennes instinkter."

"Mitt grundläggande ansvar är inte att klamra mig fast vid uppdrag och ännu mindre att lägga hinder i vägen för yngre människor, utan att bidra med erfarenheter och tankar vilkas blygsamma värde ligger i den enastående tid som det fallit på min lott att leva."

"Jag menar som Niemeyer att det gäller att vara konsekvent in i det sista."
Brevet 8 januari 2008:

” ... Jag är bestämd anhängare av att rösta ”en-för-alla” (den princip som beaktar de mindre välkändas meriter). Det har gjort det möjligt för oss att undgå tendenser att kopiera från länder i det före detta socialistiska blocket, som porträtten av den enda kandidaten, lika ensam som solidarisk med Kuba. Jag hyser stor respekt för det första försöket att bygga socialism som också gjorde det möjligt för oss att fortsätta på den väg vi valt.”

”Jag var mycket klar över att all världens ära ryms i ett majskorn”, upprepade jag också i det brevet.

Så jag skulle svika mitt eget samvete om jag skulle ta på mig ett uppdrag som kräver en rörlighet och ett fullständigt engagemang som jag inte har fysiska möjligheter att leva upp till. Jag säger bara som det är, utan att dramatisera.

Lyckligtvis kan vår process ännu räkna med ledare av det gamla gardet, tillsammans med andra som var mycket unga när första etappen av vår revolution inleddes. Några av dem gick med i kampen i bergen nästan som barn och senare har de hedrat landet med sitt hjältemod och sina internationalistiska uppdrag. De har den auktoritet och den erfarenhet som behövs för att garantera återväxten. Vår process kan också räkna med mellangenerationen som tillsammans med oss lärde sig grunderna i den komplicerade och nästan ouppnåeliga konsten att organisera och leda en revolution.

Vägen kommer alltid att vara svår och kräva allas intelligenta ansträngningar. Jag misstror såväl självrtäffärdigandets som självplågeriets skenbart enkla vägar. Det gäller att alltid vara beredd på det värsta. Att vara lika måttfull i framgång som ståndfast i motgång, det är en viktig princip att ha i minnet. Den fiende vi måste besegra är oerhört stark, men ändå har vi hållit honom stången under ett halvt århundrade.

Jag tar inte farväl. Jag vill bara som enkel soldat delge er mina tankar. Jag kommer att fortsätta skriva under rubriken ”Kamrat Fidels tankar”. Det blir ett av många vapen ni kan räkna med. Kanske kommer min röst att finna lyssnare. Jag kommer att vara försiktig.

Tack,
Fidel Castro
08 02 18
översättning Eva Björklund

Spårberedning önskvärd

Jag skrev härförleden om den nya möjligheten att få till stånd en tåghållplats vid Klostergården. Men det är bara en av de frågor som väcks om konsekvenserna för Lund av de planer som Skånetrafiken och Banverket lanserar.

Tidigare hävdades att det för de överskådliga behoven räckte att förlänga fyrspåret från Arlov till Flackarp, men nu talas om Lund C och Armaturfabriken är inte lika helig längre. Trafikökningen väntas nu bli mycket större, och de två nya spåren behövs redan. Det är ett faktum som har börjat sjunka in hos politiker och allmänhet.

Men tittar man i Skånetrafikens prognos för de kommande 29 åren behövs det mycket mer än så. Där talas om att fyrspåret ska fortsätta dels norrut på stambanan, dels på Västkustbanan. Det senare blir ett vida större ingrepp än dubbelspåret, som väckte ett så starkt och segt motstånd. För att inte tala om alla lokala spår som, utöver Lundalänken, har utretts under

senare decennier, spår till ställen som Bjärred, Staffanstorps och Åkarp.

Detta är förstås en stor ekonomisk fråga där det ställs mycket stora krav på Lund. Men det är också en plan- och byggfråga. Hur ska de nya spåren få plats? Kan markreservat läggas ut? Ska spåren grävas ner?

Det senare är en reflex som vi kommer att se mycket av. Och hålla oss kyliga inför. De nödvändiga spårinvesteringarna är så väldiga i sej att det inte finns utrymme för några större satsningar. Att gräva är dyrt.

Vad som kunde behövas är några som funderar över dessa långsiktiga konsekvenser. Kanske en ”spårberedning” av politiker som servas av uppslagsrika experter. Då kanske de förändringar av stadsbilden som utvecklingen kommer att tvinga sej på oss kunna hanteras lite lättare.

Gr

Mats Helmfrid börjar tveka om direkt skolpeng?

Risken finns att det blir dyrare med direkt skolpeng än med det gamla systemet, sa Mats Helmfrid enligt Sydsvenskan när han intervjuades om budgetramarna.

Barn och skolnämnderna slipper ta med sig förra årets underskott på 25,6 miljoner. Däremot ska de fortfarande spara 35 miljoner i år.

Skolpengen höjs för att möta lärarnas löneökningar. Men det gäller bara de som får behålla jobben. Övertaliga är fortfarande 34 lärare. Inga förändringar sker med anledning av den försämrade modersmålsundervisningen. Försämringen av stödet till barn med särskilda behov kvarstår.

Det marginella tillskottet till skolorna betalas genom besparingar på Vård och omsorg och andra nämnder.

Gunnar Stensson

Klimatföreläsningar

I vår är alla Lundabor välkomna till en serie kostnadsfria föreläsningar om klimatet.

Samtliga föredrag hålls i Stadshallen klockan 19.00.

Odla biobränslen eller mat?. Tisdag 11 mars

Räcker våra odlingar till både mat, transporter, värme och pappersmassa? Pål Börjesson från Lunds Tekniska Högskola har studerat problem och möjligheter med biobränslen. Han berättar vilka grödor som ger högt energiutbyte och vilka det är bättre att lägga på tallriken.

[Hela programmet](#)

Med papegojans envishet

Jag mötte Annika Annerby Jansson, m, på en gångväg i Klostergården. Hon såg trött ut. Inte underligt med tanke på fullmäktigesammanträdet ett par dagar tidigare. Hon ledde det som vanligt exakt och snabbt trots sverigedemokraternas aggressiva utspel (svenska ungdomar utsätts för etnisk förföljelse) och den låga kvaliteten på allianspartiernas inlägg i debatten om ett kommunalt ungdomsprogram.

Ungdomsprogrammet är resultatet av en lång process som syftat till ett allsidigt grepp om

ungdomsfrågorna, vare sig det gäller socialt och ekonomiskt drabbade ungdomar, ungdomar med fysiska och psykiska funktionshinder eller helt vanliga ungdomars alls inte problemfria liv. Programmet skulle skapa samverkan kring ungdomsfrågorna i samtliga nämnder.

Mats Helmfrid avvisade det omedelbart i sitt inlägg. Det var nog bra idéer, sa han, men det skulle inte antas som program utan fungera som riktlinjer för verksamheten i Kultur och fritidsnämnden.

Därmed blir programmet meningslöst. Kultur och Fritid vet nog vad de ska göra. Idén är förstås att samtliga nämnder ska arbeta i samma riktning med ungdomar inom sina verksamhetsområden.

Jag upprepar med en papegojas envishet, det är verksamheten som är viktig, inte programmet, sa Tove Klette.

Det råder enighet om att Lund har ett alltför stort antal program och att det behövs en översyn och rensning. Det är inget argument mot att anta ett ungdomspolitiskt program för att samordna ungdomsverksamheten. Jag upprepar med en papegojas envishet. Verksamhet, inte program.

Utgången var given. Uppprepningar, majoritetsbeslut, inte ett givande och tagande av argument och synpunkter. Jag minns en tid när moderaterna i Lund var uppslagsrika, kreativa och samarbetsvilliga. Det var när Christine Jönsson och Annika Annerby Jansson ledde partiet. De drev naturligtvis igenom sin politik i alla fall, men den såg annorlunda ut och var mer idérik.

Nu fungerar hela den borgerliga alliansen som ett enda negativt nejsägarparti. Ensidigt inriktat på skattesänkningar och utan annat inflytande än det som ges av majoritetsställningen.

Inte underligt att Annika Annerby Jansson såg trött ut, fast hon är en rasande effektiv ordförande.

Gunnar Stensson

Citat

Att Sverige skulle gå med i Nato är inget annat än politiskt kortsiktiga, personliga ambitioner. Bevara oss i Sverige för ljudet av coca-cola bilar i trossen. Diskussionsinlägg i SvD:s nätupplaga av sign. Historiker

Kristidender X: IKEA-möbler i Vita Huset?

Den amerikanska journalisten Daniel Brook har i sin bok "The Trap" skildrat den amerikanska ungdomens "best and brightest" och det dilemma de kan stå inför i valet av karriär när studierna är avslutade. Enligt Brook visar talrika opinionsundersökningar att majoriteten av studenterna vid USA:s prestigeuniversitet har höga ideal och ser fram emot en yrkesverksamhet som bidrar till att skapa en bättre värld. Det betyder i regel verksamhet i federal eller delstatlig tjänst, non-for-profitorganisationer eller inom kultur, information, konstnärlig verksamhet. Den verklighet dessa ungdomar möter efter avslutad utbildning är bister. En välutbildad person som vill arbeta inom offentlig sektor i en större stad i USA med en lön på kanske motsvarande 300 000 svenska kronor vill om möjligt bo i en närförstad med bra offentlig skola. Där möts hon/han av konkurrensen med personer med samma utbildning men som fått jobb inom storbolagen (the corporations) och har inkomster på det dubbla eller tredubbla vilket skörtat upp priserna på både villapriserna och skolavgifterna i distriktet.

Brook talar om "sell-out", på svenska närmast svek. "Sell-outs" är sådana som sviker sina ideal att arbeta för en bättre värld för att i stället ta ett välavlönat jobb i "the corporations", jobb som de egentligen vantrivs med. De som inte sviker bor enkelt, de kan inte köpa lyxbilar eller inreda sina hem för miljoner. Men de har ändå råd med att satsa litet extra på "rättvisa varor", ekologisk mat och annat "progressivt". Icke-svikarna har också blivit en nisch för vissa företag som förstått vad dessa människor vill ha. Brook skriver: "members of the IKEA class – members with elite educations but without elite incomes...en enormous demographic group with a sophisticated sense of style but little more disposable income than many discount shoppers....seeking high-brow goods at modest prices, they furnish their homes at IKEA, feed their families at Trader Joe's, and buy everything else they need at Target".

De båda äkta paren – Obamas och Clintons – som nu är akutella i samband med primärvalen i USA, hör alla till kategorin USA:s "best and brightest". Alla fyra är jurister med examina från amerikanska elituniversitet. Efter avslutade studier arbetade Obama i non-for-profitorganisationer eller i offentlig tjänst i Chikago. Särskilt de förfallna stadsdelarna i Chikagos South Side med övervägande svart befolkning var föremål för hans verksamhet som rörde sociala frågor som arbetslöshetsproblem och boende för fattiga. En av hans aktioner ledde till att 125 000 svarta registrerade sig för röstning. Invald i den lagstiftande församlingen i Illinois verkade han bland annat för rättigheten till sjukvård för alla, skärpning av statens etiska lagar och förbättring av processen vid rättegångar som kan leda till dödsstraff. Vid sidan om undervisade han vid universitetet i Chikago och då framför allt i konstitutionsfrågor som är hans specialitet. Paret Obama har nu kunnat betala sina studieskulder inte minst tack vare Baracks bästsäljande böcker. De redovisar en gemensam årsinkomst på 900 000 dollar.

Till skillnad från Barack Obama har Hillary Clinton inte dragit sig för att ha samröre med storföretag som Tyson Foods, WalMart och Monsanto. Lågprisdetaljhandelskedjan WalMart är USA:s största arbetsgivare. Endast hälften av deras anställda har löner som går att leva på. Facklig organisering är förbjuden. Under de år som Clinton satt i WalMarts styrelse lär hon inte en enda gång ha haft invändningar mot företagets antifackliga politik. Amerikanska miljöorganisationer har kritiserat Hillary Clinton för hennes samarbete med Monsanto – giganten inom genmodifierade grödor. Monsanto's bomullsvariant har till exempel orsakat ekonomisk katastrof för miljoner indiska småbrukare och bidragit till den omtalade självmordsepidemin bland indiska bönder (166 000 under 10 år). Hillary Clinton vill inte uppge parets inkomster.

En orsak till att Barack Obama är så populär bland unga välutbildade i USA i dag kan vara just detta att han inte är en svikare. Det ger honom röster både från dem som inte svikit och från dem som skäms över att de har svikit.

Erik Kågström

Vänsterbanaliteter, en replik

I förra VB gick Gunnar Stensson till angrepp mot bl.a. mig och det han kallar vänstersanningar och vänsterbanaliteter. Jag ska inte förneka att sådana finns och att vi i vänstern bör undvika dem. Men det hemska är att så många av dem är grundade på verkligheten. Sanningen, liksom ondskan, är ju ibland banal.

Efter en blodig vecka

Och det verkar inte som om han förnekar USA:s skuld. Efter en vecka där vi har kunnat höra om amerikanska flygangrepp i Somalia, om USA:s spel med Israel mot Hamas resulterande i blodbadet i Gaza och genomtrumfandet av erkännandet av Kosovo, skulle det väl också vara omöjligt. Han menar dock att vi inte tillräckligt går åt Putins Ryssland eller uttalar oss kraftigt nog mot den förre Serbiske statschefen Milosovic. Och kanske har han rätt i det.

Presidentvalet i Ryssland var en parodi på demokrati och Milosovic var en brutal spelare på nationalistiska stämningar. Till sitt försvar kan man då anföra att detta är fakta som dagligen utportioneras i svensk press, radio och teve. Vänsterns banala sanningar lever ju ett marginellt liv, de förnekas eller förtigs i huvudsak och framförs i udda blaskor som den här. Att vi inte använder mera av vår tid och energi på att kritisera Putin och Milosovic är kanske orättvist, men är väl förståeligt.

Rysslandsvänner?

”Vänstern har en tendens att hålla på Ryssland (arvtagare efter den saknade Sovjetunionen) trots folkordet i Tjetjenien”, skriver Stensson. Ja, det är kanske sant. Men nog domineras den offentliga scenen av de gamla vanliga Rysslandsfobierna. Sedan länge har Ryssland kritiserats för att inte nog låta sig integreras med Västeuropa i handel och utbyte. Men när Ryssland vill exportera sin gas till EU anses det vara ännu ett djävulskt drag för att göra Europa beroende

av Ryssland. Och ledarna: i ett antal år styrdes Ryssland av en fyllebult som lät beskjuta parlamentet med stridsvagnseld. Han utmålades här som demokratins hopp. Nu sitter där en gammal KGB-man som manövrerar in en underhuggare som sin efterträdare, men som är populär därför att skolor, sjukvård och administration åter fungerar och folk får sin lön och slipper svälta och denne man förväntas vi förakta. Vem i vänstern hyllar Ryssland? Ingen de senaste tjugo åren, vad jag vet.

En svår tid

Jag tycker det här är en svår tid att leva i och jag tänker faktiskt ibland på vårt eftermäle. Det finns ju en ständig debatt om Sveriges roll under andra världskriget: var det t.ex. rätt att exportera vår järnmalm till Tyskland för att själva få kol och koks? Så läser jag om den svenska vapenexporten i dag, hur vi förser USA med granaten Excalibur som framgångsrikt dödar hela familjer i Afghanistan, hur vi säljer granatgevär och hundratusentals rödpunktssikten till världens häftigaste militärmakt som oavbrutet använder sina vapen runt om i världen. Vi vet om USA:s medvetna tortyr av människor och hur det sätter sig över folkrätten och krigets lagar. Men om detta säger våra företrädare inget, Göran Persson teg och samtyckte, liksom Fredrik Reinfeldt och i veckan har Maud Olofsson varit i Washington och nigit för presidenten.

Vad ska vi säga till vårt försvar? Ja, att vi älskar amerikansk kultur och har gjort stora delar av den till vår egen, att vi beundrar amerikansk vetenskap och teknik, att vi skickar våra ungdomar till skolor i USA och att vi själva far dit, att det är ett land som är avgörande viktigt för Sveriges handel, att det är ett språk vi talar och ständigt lånar mera från, att det finns många underbara människor där? Och så kommer då insikten: allt detta kunde ha sagts om Tyskland 1940. Hur kommer historien att döma oss?

Lucifer

Vänsterpartiet i Skåne Ekologisk grund? Nej tack!

Tre frågor var centrala i den offensiv som nytraditionalisterna i vänsterpartiet startade, och vann, kring millennieskiftet: begreppet kommunism, regeringsmedverkan och miljöpolitikens ställning. Det senare handlade på programplanet om att den äldre upplagens ”fyra pelare” socialism, feminism, miljötankande och internationalism skulle reduceras till de två första. Motargumentet att ekologismen var uttryck för ett materialistiskt synsätt med stöd i Marx citat hjälpte inte.

På kongressen i juni är det tänkt att vänsterpartiet ska ta ett slutligt farväl av kommunismen, och plats i regeringen har man redan flaggat för, om än inte någon rödgrön valplattform. Och i det förslag till reviderat partiprogram som föreläggs kongressen vill programkommissionen, med Ali Esbati som ordförande, komplettera portalparagrafen med att vänsterpartiet är socialistiskt och feministiskt ”på ekologisk grund”. Bakgrunden är förstås den plats som klimatet och därmed miljön har fått i medvetandet sen sist.

Pedagogisk utmaning även i Lund

Nu går det emellertid för långt, menade Skånes vänsterpartister som höll årskonferens nu i helgen. En motion från det nytraditionalistiska fästet Kristianstad om att avvisa tillägget bifölls med ett rungande ja. Det var bara en ensam ängelholmare som tyckte något annat, av acklamationen att döma. De sju ombuden på Lundabänken tyckte som majoriteten.

Skåne torde trots 5-procentig försvagning 2007 (minus 40 medlemmar till 750) fortfarande vara partiets näst största distrikt. Det finns anledning att räkna med liknande stämningar på andra håll i landet, och att programkommissionen därmed får stryk.

Det kan resas semantiska invändningar mot begreppet ekologisk, men det har blivit ett vedertaget signalord som vittnar om den nyväckta klimatoron. Att avvisa det är en markering av att klass- och könskamp fortfarande står på en nivå för sej. Därmed är det en markering inte bara mot miljöpartiet utan också mot de allra flesta politiska tankegångarna i dagens Sverige. Att förklara särlinjen blir en svår pedagogisk utmaning för ett försvagat vänsterparti.

Den som följt vänsterpartiets utveckling och inre liv har inte så svårt att först partidistriktets häftiga avståndstagande från det gröna och grundläggande. Det var ju i Skåne som striden stod hårdast. Fast det kan ju uppstå svårigheter när man nu försöker skaffa sej en klimat- och miljöprofil, till exempel i Lund.

Personval? – Nej, nej, nej!

Det fanns mycket annat som vittnade om att Mikael Persson (distriktets faktiske ordförande) och hans anhängare sitter i orubbat bo. De icke-skåningar som nominerades till den nya partistyrelsen är alla traditionen trogna. Det gäller till exempel Camilla Sköld Jansson som tidigare var en flitigt inbjuden gäst till Skåne. Efter valnederlaget fick hon ett jobb på Sveriges kommuner och landsting och avsa sej alla uppdrag utom just partistyrelsen. Fast där har hon inte visat sej sen avsägelse, rapporterades det, så hon är kanske inte intresserad av att fortsätta.

Kravet ”sex timmars arbetsdag med bibehållen lön” vill v-Skåne (till skillnad från vissa mp-are) fortsätta att driva, och nu plussades önskelistan på med en för samhällsekonomin tung utgiftspost: gratis kollektivtrafik. Begreppet ”kollektivt” definierades inte i den enhälligt antagna motionen och torde därmed täcka till exempel inrikesflyget. Fast det hade motionären kanske inte tänkt sej. Vi får se om kongressen och dess redaktionsutskott kan hantera kravet som har goda utsikter att gå igenom, men som inte underlättar en regeringsmedverkan.

Gamla strider aktualiserades också vid behandlingen av en motion som försiktigt ville öppna för personval. Väljarnas upphöjande av Karin Svensson Smith i valet 2002 tycks vara ett bestående trauma för många, och detta var den enda motionen som konferensen uttryckte sin aktiva motvilja mot.

Självkritik

”Under de tre år som jag lett distriktet har vi tappat medlemmar varje år och lidit en stor valförlust”, förklarade självkritiskt den avgående ordföranden Britta Berg. Medlemsminskningen motsvaras av en allmän organisatorisk försvagning. Lokalorganisationer har upphört och bara hälften av de skånska kommunerna var representerade på konferensen. Förlusten av kommunal representation ”har medfört att den naturliga träffpunkten runt olika kommunala frågor försvunnit och det har varit svårt att hitta nya innehåll i medlemsmötena”, står det i verksamhetsberättelsen. Så mycket för det utomparlamentariska! Men distriktets ekonomi är fortsatt stark och bland annat plussades stödet till Ung vänster. Det kan behövas, för dess representant vittnade om att organisationen efter de uppdagade tvivelaktigheterna hade tappat nio tiondelar av inkomsterna på två år.

I en fråga led distriktsstyrelsen nederlag. Den ville stödja en motion som krävde att rikstäckande kollektivavtal skulle upphöjas till lag, men majoriteten fruktade att detta skulle leda till en icke önskvärd statlig inkomspolitik.

Nya distriktsstyrelsen

ordförande

Ruzika Stanojevic, Kristianstad

ordinarie

Hanna Awad, Kristianstad

Britta Berg, Simrishamn

Tommy Borg, Klippan

Johanna Carlsson, Malmö

Ray Grönlund, Landskrona

Claes Gullberg, Kävlinge

Jörgen Persson, Svedala

Mariette Rosenlöf, Helsingborg

ersättare

1 Angelica Svensson, Lund

2 Mikael Persson, Kristianstad

3 Ibrahim Kakahama, Lund

4 Mickael Ljungqvist, Bromölla

5 Heidi Grönlund, Landskrona

Alltså ingen ordinarie från Lund. Angelica Svensson övertalades på mötet att kandidera men förlorade med en rösts marginal.

Gunnar Sandin

Nu ska jag få sparken från Arbetsförmedlingen - där jag aldrig varit anställd

Häromdagen fick jag ett rekommenderat brev med mottagningsbevis och allt. Det var från Arbetsförmedlingen. Undertecknat av självaste generaldirektören. Han hotar att ge mej sparken. Jag hade, tyckte han, gjort mej skyldig till "olovlig frånvaro, som får betraktas som arbetsvägran"

Problemet är att jag aldrig haft en anställning vid Arbetsförmedlingen. Så hur i allsin dar kommer det sig då att jag kan få sådana brev från Bo Bylund, som jag hittills aldrig haft något otalt med?

Men vänta nu, har jag inte jobbat vid Arbetsförmedlingen (AF) sedan 18 år tillbaka? Jo, just **vid** AF. Men AF har inte varit min arbetsgivare.

Hur hänger nu detta ihop? Jag ska försöka göra en lång historia så kort som möjligt. Fram till senaste årsskiftet fanns AF inte som myndighet. Det fanns ett antal Länsarbetsnämnder som hade Arbetsmarknadsstyrelsen, Ams, som chefmyndighet. Jag och alla andra vid AF i Skåne hade sålunda Länsarbetsnämnden i Skåne län som arbetsgivare. AF var bara ett gemensamt alias för de olika myndigheternas utåtriktade verksamhet i landet.

Ny myndighet – nej tack till övergång

Regeringen beslutade häromåret att göra en enda myndighet av denna verksamhet. En ny myndighet med namnet Arbetsförmedlingen skulle etableras fr.o.m. 1 januari 2008. I och med att det blev en ny juridisk person har de anställda rätt att motsätta sig att följa med till den nya arbetsgivaren. Det finns fastslaget i Las paragraf 6 b. Så när min arbetsgivare frågade om jag ville följa med till den nya myndigheten sa jag "nej". Att jag då skulle bli uppsagd pga arbetsbrist tyckte jag var helt OK. Min dittillsvarande arbetsgivare skulle ju upphöra att finnas till. Alltså blev jag (i mitten av december 2007) uppsagd från årsskiftet med en uppsägningstid fram till den 30 juni i år.

Varför arbetsplikt?

När 14 dagar återstod av min arbetsgivares verksamma liv fick jag besked från Ams att det krävdes att jag under min sex månader långa uppsägningstid skulle arbeta i den nya myndigheten. Naturligtvis frågade jag med vilken rätt man ansåg att Las § 6b (se föregående stycke!) inte skulle vara gällande. Jag fick inget svar innan årsskiftet inföll, dvs den tidpunkt då min arbetsgivare gick i graven. Dumt nog gick jag snällt, alltför snällt, till det som var min arbetsplats hos min nu avsomnade arbetsgivare, den 2 januari. Visst, det var samma arbetsplats och samma arbetsuppgifter, men en ny arbetsgivare. Varför gjorde jag det? Helt enkelt därför att jag ville få de rättsliga frågorna utredda innan jag bestämde hur jag skulle förhålla mej.

EG-domstolen?

Tiden gick, jag stötte på med nya förfrågningar till Bylund & Co varför de tyckte att de hade rätt att träda in i min gamla arbetsgivares ställe. Först en bit in på det nya året får jag en reaktion från den nya Myndigheten AF. I stort sett var svaret att "jo, vi tycker att vi har rätt att kräva att du ska jobba under uppsägningstiden". Löst tyckande alltså. Den mest konkreta rättsliga grund de kunde ange var en vag hänvisning till EG-domstolens praxis. För säkerhets skull utan att ange något rättsfall.

Slutade jobba

Följden blev en ny omgång e-brev från min sida: Vilka/vilket rättsfall i EG-domstolen? Inget svar. En omgång e-brev från mitt juridiska ombud: Vilka/vilket rättsfall? Inget svar från dem som själv utnämnt sig till min arbetsgivare. När AF i början av februari fortfarande inte redogjort för vilken rättslig grund man ansåg sig ha för att kräva arbetskyldighet tröttnade

jag. Jag skrev ett brev till Myndigheten igen. Och förklarade om jag inte får svar omgående så ger jag upp försöken att försöka få svar från dem och slutar att jobba.

Jag fick inget svar. Alltså slutade jag jobba för Arbetsförmedlingen. Detta eftersom man inte kunnat visa vad de stöder sig på när de kräver av mej att jag ska jobba hos en arbetsgivare som jag, helt lagenligt, motsatt mig övergång till.

Arbetsvägran

Därför hotar mej nu en arbetsgivare som jag aldrig varit anställd hos med att ge mej sparken. Grunden för detta är alltså, enligt AF, "olovlig frånvaro". Som, vilket Bo Bylund på ett beundransvärt skarpsinnigt sätt konstaterar i sitt personliga brev till mej, "får betraktas som arbetsvägran". Och visst, jag har vägrat jobba för AF. Precis som jag skulle vägra att jobba för vem det än vara månne som utan att redovisa grunden för sina krav kom och hävdade att jag var nödd och tvingad att jobba för vederbörandes räkning, utan att vi kommit överens om det.

Vad har facket gjort?

Den läsare som orkat hänga med så här långt har kanske en och annan undring. En kan vara kring fackets roll i det hela. Vad har mitt fack, Statstjänstemannaförbundet (ST), gjort för att stödja mej? Svaret är: ingenting. ST svalde på ett tidigt stadium arbetsgivarens krav på arbetsplikt under uppsägningstiden för alla som inte ville följa med till den nya myndigheten. Detta utan att kräva någon form av dokumenterat underlag för detta krav. Därför har facket, hittills, företrätt arbetsgivaren. Jag har aldrig fått något svar från ST varför de anser att arbetsgivaren har rätt och jag fel.

Advokat på egen bekostnad

Därför har jag själv, för egna medel, fått anlita juridiskt ombud för att om möjligt öka intresset hos AF att ge mej svar på mina frågor. Men det har inte hjälpt. AF vill eller kan inte ge svar. Givetvis är advokatgen på mitt uppdrag är beredd att driva frågan vidare till Arbetsdomstolen. Hon är lika övertygad som jag att AF har fel och jag rätt.

Men i och med att AF inte lagt korten på bordet och redovisat vad man stödjer sig på kan det, trots allt, ha sina ekonomiska risker att ta upp frågan till rättslig prövning. Men jag skulle, om jag hade haft ekonomiska möjligheter, gärna stämt AF inför domstol för att de accepterat min "olovliga närvaro" under sex anställningsavtalslösa veckor i början av året.

Varför vill jag inte jobba vid AF?

En annan undring kan förstås vara, även om den inte har någon som helst bäring på de grundläggande rättsliga principerna som detta handlar om, varför jag inte vill gå över till den nya myndigheten. Om detta skulle jag kunna säga mycket, men här räcker det förhoppningsvis med att konstatera att Arbetsförmedlingen är den borgerliga regeringens främsta redskap för att genomföra sin arbetsmarknadspolitik. Och det handlar då om höjda a-kasseavgifter, sänkta ersättningar från a-kassan i syfte att sätta press nedåt på den allmänna lönenivån. Det handlar om att Arbetsförmedlingen, som alltid haft den dubbla rollen av att både ge service till arbetslösa och arbetsgivare också haft som uppgift att kontrollera och dressera de arbetslösa. Under tidernas lopp har betoningen på dessa båda uppgifter varit skiftande.

Kontrollera och disciplinera

Men under den borgerliga regeringen har kontrollfunktionen vuxit till den allt annat överskuggande uppgiften. (Få utomstående kan ens i sina vildaste fantasier kunna föreställa sig hur många personalmötestimmar som ägnas åt kontrollfunktionen, och hur mycket arbetstid som läggs ner på disciplineringen av de arbetslösa inom AF). Och nu gäller det inte bara de arbetslösa: AF har nu också fått i uppdrag att tillsammans med Försäkringskassan kontrollera, dressera och disciplinera de sjukskrivna. Och om den borgerliga regeringen får fortsätta: det kommer att bli sju gånger värre, vi har än så länge bara sett en trevande början

War on Terror: USA-kuppen i Gaza

Hamas vann i demokratisk ordning det palestinska valet för två år sedan. Det kom som en chock för president Bush. För att driva bort Hamas från Gaza beslöt han sommaren 2007 att låta utrikesminister Condoleezza Rice sätta igång ett väpnat kuppöversök. Det leddes av Fatahs ledare i Gaza, Mohammad Dahlan. Kuppöversöket ledde till inbördes strider mellan Fatah och Hamas och krävde över hundra liv. Slutet blev att Fatah fördrevs från Gaza.

Det är Bushregimens mellanösternrådgivare David Wurmser som avslöjat den smutsiga komplotten.

Efter nederlaget i Gaza inledde president Bush i Annapolis en ny så kallad fredsprocess. Men Hamas som vunnit det palestinska valet för två år sen fick inte delta. President Bush hade ju terrorstämplat partiet och fått många med sig (EU, FN, Sverige m fl).

I stället genomförde Israel hela hösten och vintern en hungerblockad mot Gaza, en blockad som orsakade död, svält och sjukdomar bland civilbefolkningen. Situationen för de en och en halv miljon Gaza-borna påminde om judarnas i Warszawa under andra världskriget.

Då överraskade Hamas med en spektakulär ickevåldsmanifestation: man sprängde muren som isolerar Gazas folk från Egypten så att palestinierna fick möjlighet att ta sig in i Egypten och köpa förnödenheter under några dagar.

En kort tid senare följde ytterligare en imponerande ickevåldsmanifestation: palestinska män, kvinnor och barn bildade en mänsklig kedja längs hela gränsen mot Israel för att protestera mot blockaden.

Det var kreativa aktioner som visade en bred, folkligt förankrad vilja att lösa konflikten med fredliga medel. Hamas erbjöd Israel vapenvila. Det uppmärksammades internationellt och drev de israeliska krigshetsarna på defensiven.

Principen om hundrafaldig vedergällning

Då dödades äntligen en israel av en hemmagjord plåtrörsrakett från Gaza. Det skedde för tio dagar sen.

Den israeliska ledningen började genast tala om nödvändigheten av en shoah, en förintelse, riktad mot palestinierna. Ni ska inte tro att det bara är denna enda israel som dödats under de senaste tre årens konflikt! sa de. Nej, det är faktiskt hela 25 stycken sedan 2005, åtta, nio per år. Det får man inte glömma.

Därmed var vedergällningsaktionen motiverad.

Den israeliska armén drog in i Gaza med pansar, artilleri och stridsflyg. 120 civila palestinier, därav 25 barn dödades, hundratals lemlästades och en mängd byggnader förstördes.

Nu befinner sig samma Condoleezza Rice som orsakat inbördeskriget i Gaza 2007 åter i Jerusalem, med uppdrag att "säkra fredsprocessen", givetvis fortfarande utan att tala med företrädare för Hamas.

Den israeliske premiärministern Olmert lovar att genomföra fler anfall mot Gaza så snart hon återvänt till Washington

Förra helgens israeliska aktion var helt i enlighet med den principiella linje, som tyskarna fastslog redan i mars 1942, med hundrafaldig vedergällning för varje dödad tysk i ockuperade områden. Principen tillämpades av tyskarna i byn Lidice i Tjeckoslovakien på order av Adolf

Hitler av förband från SS och SD efter attentatet mot SS-ledaren Heydrich den 27 maj 1942. Den ansvarige ledaren för SS-aktionen, SS-Hauptsturmführer Rostock, blev 1951 dömd till döden och avrättad.

Vem bär ansvaret för aktionen mot Gaza?

– Ingen har den moraliska rätten att moralisera över att Israel utövar sin rätt till självförsvar, säger den israeliske premiärministern Ehud Olmert förtrytsamt.
– Vad utgör – i detta perspektiv och förutsatt att Israel har rätt att försvara sig – en lagom och proportionell våldsanvändning? frågar sig Sydsvenskans huvudledare den 3 mars.

Tidigare tillämpning

Vedergällningsprincipen från 1942 har tillämpats också i andra sammanhang. Förra gången skedde det vid Israels attack mot Libanon sommaren 2006. Inte heller den var oprovocerad.

Tre israeliska soldater hade förts bort av hizbollah.

Konsekvensen blev att byar och samhällen i hela södra Libanon bombades sönder och samman och hundratals kvadratkilometer mark beströddes med klusterbomber som fortfarande skördar offer, mest barn och kvinnor.

Ännu tidigare tillämpade Ariel Sharon principen vid massakrerna i Sabra och Shatila.

Experterna förvånar sig över att stödet till motståndsgrupper (terrorister) växer. De tyska socialpsykologerna förvånade sig på samma sätt i början av 1940-talet. Varför envisas folk med att dra på sig rättmätiga bestraffningar i onödan?

Den gängse slutsatsen idag är att det beror på extremistisk propaganda, att man måste bomba Iran snarast möjligt och att det är tur att Israel har (visserligen helt illegala) kärnvapen.

Också Sverige kämpar i the War on Terror, fokus Somalia.

Den svenska säkerhetspolisen gjorde i veckan i samverkan med säkerhetspolisen i nato-staten Norge ett dramatiskt tillslag mot en somalisk terrorgrupp.

Svensk press påpekar att detta är en nyttig påminnelse om att också vi naiva svenskar kan drabbas av TERRORN.

När säpotalet mannen försiktigtvis påpekade att det inte handlade om terrorism riktad mot Sverige utan mot utlandet, närmare bestämt Somalia, gjordes reflektionen att terror mot utlandsmål kan leda till att terroristerna som en bieffekt riktar sin terror också mot Sverige.

Folkpartiet föreslog härom året att svenska skolelever skulle uppmanas att ange misstänkta islamiska kamrater för polisen. Förslaget drogs tillbaka. Där gick en möjlighet att värva nya agenter till spillo. Bakom förslaget skönjer man inspirationen från en gammal tysk princip som konsekvent tillämpades av Hitlerjugend.

Nu har flertalet av de gripna somalierna släppts, både i Sverige och Norge. De tycks på ett oansvarigt sätt ha skickat pengar till nödlidande anhöriga. De greps på grund av misstanken att somliga av dessa familjemedlemmar kunde tänkas sympatisera med ”terrorgrupper” i Somalia.

Den senaste säpo-aktionen mot somalierna innebär att säpo enträget arbetar vidare längs det spår underrättelseorganisationen upptäckt redan ett par år tidigare. Den gången hamnade tre andra svenska somalier på en internationell terrorlista för just brottet att skicka pengar till sina somaliska familjer. Tyvärr visade det sig vara fel då också. Men det drabbade bara somalierna.

När man i USA talar om terrorister i Somalia syftar man på anhängare till De islamiska domstolarna som bekämpar Etiopiens USA-stödda invasionsarmé som illegalt besatt Somalias huvudstad Mogadishu. För de svenska somalierna skulle ett stöd till den nationella befrielse rörelsen tvärtom kunna uppfattas som en moralisk plikt.

Svenska säpo har också gjort andra insatser i THE WAR ON TERRORISM. För några år sedan skickade de tillsammans med CIA-agenter två egyptier till ett tortyrcentrum i Kairo.

Olof Palme avslöjar Helena Svantesson

Under perioden från andra världskriget och framåt var svensk underrättelsetjänst i samarbete med amerikanska underrättelseorgan (och senator McCarthy) huvudsakligen sysselsatt med att avslöja kommunister.

En av de aktiva var Olof Palme. Efter att ha deltagit i en internationell kommunistdominerad studentkonferens i Prag utlämnade han uppgifter om Gunnar och Helena Svantesson, Hans Göran Frank och andra konferensdelegater till den amerikanske agenten Robert F Woodward vid ett möte på den amerikanska ambassaden i Stockholm 1950.

Det var samtidigt som senator MacCarthy startade häxjakten på kommunister i USA.

Gunnar Svantesson var läkare och tillhörde Clarté i Uppsala. Robert F Woodward fick bli a veta var Gunnar Svantesson bodde, att han hade samlat in pengar till Ny Dag och att hans hustru Helena var av polskjudisk härkomst.

Helena blev djupt chockad och nedstämd när hon nästan 60 år senare, i januari i år, fick kännedom om Olof Palmes svek.

Under Palmes tid som statsminister 1969 till 76 växte ett nätverk av statliga och socialdemokratiska underrättelseorganisationer fram i Sverige, bl a IB som bildades 1965 genom en sammanslagning av den militära underrättelsetjänsten och den hemliga säkerhetstjänsten.

IB sysslade, liksom de socialdemokratiska organisationerna, med registrering av kommunister, FNL-are och även vänstersocialdemokrater. Ett stort antal personuppgifter utlämnades till den amerikanska underrättelsetjänsten. Detta ägde rum samtidigt som Olof Palme offentligt engagerade sig mot Vietnam-kriget.

När Jan Guillou och Peter Bratt 1973 avslöjade IB:s verksamhet dömdes de till fängelsestraff för spioneri.

Med tanke på Palmes sedan minst 35 år välkända dubbelspel i förhållande till USA och Vietnamkriget är det svårt att förstå den odelade entusiasm varmed många varmed många erfarna gamla antiimperialister hyllar honom, framför allt för hans fördömande av julbombningarna mot Hanoi 1972. Det bars säkert av äkta indignation. Men Palmes karaktär var minst sagt sammansatt.

Hatkampanjen och mordet

För att knyta ihop det här lilla avsnittet om svensk underrättelsetjänsts insatser för USA är det på sin plats att påminna om att Olof Palme hösten 1985, några månader före sin död, var starkt engagerad i medling för fred i konflikten Palestina – Israel.

Hans närmanden till Yassir Arafat i det sammanhanget utsatte honom för ett exempellöst hat från den svenska Israel-lobbyn. Man predikade mot honom i Storkyrkan i Stockholm. Byggnader, stolpar, träd och affischtavlor runt Södervärns busscentral i Malmö var helt tapetserade med hatiska karikatyrer i antisemitisk stil riktade mot Olof Palme och araberna. Kan någon av upphovsmännen ha varit en dåtida försvarare av yttrandefriheten?

Några månader senare mördades Olof Palme. Det är drygt 22 år sedan. Det mordet förutsåg aldrig svensk säkerhetspolis.

Men mordet i Gaza och Somalia pågår fortfarande.

Gunnar Stensson